

[Thorndahl]

den er hverdagskost. Men selv med denne dyrekøbte og smertelige erkendelse er jeg alligevel nødt til hver evig eneste gang at overvinde en indre modstand, når jeg skal kommentere de uretfærdigheder og de urimeligheder, der begås; og hver eneste gang håber jeg, at jeg har taget fejl, men hver gang rives man brutalt ud af sin barnetro.

Hr. Maisteds skattesag ligner i høj grad skatte- og afgiftsminister Hjortnæs' sag. Begge sager drejer sig om overtrædelse af skattekontrollovens § 13. Begge sager drejer sig om grov uagtsomhed, og det beløb, det for begge skatteydere drejer sig om, er af samme relative størrelse. Denne overtrædelse af skattekontrolloven kostede imidlertid ikke skatte- og afgiftsministeren fem flade ører. Da begge tilfælde af grov uagtsomhed er blevet behandlet af politi- og anklagemyndigheden, er det jo logisk at spørge sig selv, hvordan det egentlig kan være, at vi behandler hr. Maisteds sag her i dag, for anklagemyndigheden har jo frafaldet sagen mod skatte- og afgiftsministeren.

Som folketinget vil have bemærket, er dette spørgsmål i sig selv naivt, i og med at det som en logisk forudsætning har, at der er lighed for loven i dagens Danmark, men lad os for eksperimentets skyld fortsætte et stykke tid ud fra denne forudsætning, nemlig at vi har lighed for loven her i landet. Så vil det næste logiske spørgsmål være: ja men hvad var egentlig begrundelsen for, at anklagemyndigheden frafaldt sagen mod skatteministeren? Jo, statsadvokat Uno Valbak frafaldt denne sag på grund af, som det hed, bevisets stilling, og hvad betød det så? Jo, skatteministeren påstod, at han havde taget et telefonisk forbehold for selvangivelsens rigtighed, hvad ingen – det er bemærkelsesværdigt – af den pågældende kommunes medarbejdere havde den fjerneste erindring om. Men denne udokumenterede – man kan vel også sige: usandsynlige – påstand var sandelig denne specielle sags kerne. Det ville domstolene lægge helt afgørende vægt på, mente i hvert fald statsadvokat Uno Valbak, og derved blev det, og sagen blev henlagt som afsluttet.

Nå, ville den eftertænksomme tilhører så sige. Var hr. Maisted da ikke smart nok til også at påstå, at han telefonisk havde taget forbehold, da hans sag blev rejst af skattemyndigheden? Nej, lyder svaret, det har hr. Maisted ikke påstået. Derved adskiller de to

sager sig fra hinanden. Hr. Maisted har derimod dokumenteret, at han rent faktisk har taget forbehold for selvangivelsens rigtighed.

Så vil der nok komme en tænkepause hos spørgeren, og så vil det nok komme sådan: ja men hr. Maisteds sag må da så ligge væsentligt bedre end skatte- og afgiftsministerens sag, og, tilføjes det nok, har justitsministeren i øvrigt ikke i folketinget som anklagemyndighedens øverste chef nærmest garanteret, at skatte- og afgiftsministerens skattesag er blevet behandlet på nøjagtig samme måde, som alle andre skatteyders er blevet det og vil blive det? Det spørgsmål kan man jo kun besvare bekræftende.

Så er det nok tænkeligt, at der kommer en ny tænkepause hos spørgeren, men så stilles det spørgsmål, som er det centrale i sagen: hvorfor så denne voldsomme forskelsbehandling af hr. Maisteds skattesag og skatte- og afgiftsministerens skattesag? Hvorfor denne enorme forskelsbehandling?

Jeg er egentlig ikke i tvivl om, at hvert eneste medlem af dette ting kender lige præcis det rigtige svar på dette spørgsmål, men for de enkelte, der muligvis kunne være i tvivl – det er et meget retorisk spørgsmål – hvis der skulle være nogen, der er i tvivl, vil jeg godt for at gøre det lettere at nå frem til den rigtige forklaring på denne forskelsbehandling sige, at hr. Maisted jo er medlem af fremskridtspartiet, mens skatte- og afgiftsministeren er ledende socialdemokrat. Det er den eneste reelle forskel mellem de to sager. Det er den eneste reelle forklaring på, at de to sager er blevet behandlet så forskelligt.

Denne konstatering af den eneste reelle forskel mellem de to sager og forklaringen på, hvorfor de er faldet så forskelligt ud, er også en illustration af, en understregning af, at det samfund, vi i dag lever i, og som vi 179 i fællesskab har ansvaret for, ikke er et retssamfund.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Udvalgets indstilling

vedtoges enstemmigt med 102 stemmer.

Anden næstformand (Ninn-Hansen):

Om denne vedtagelse vil der nu blive givet meddelelse til justitsministeren.